

Jérôme Beau,
Bourges (Franciaország) érsekének homíliája

BUDAPEST-ERZSÉBETVÁROSI
ÁRPÁD-HÁZI SZENT ERZSÉBET PLÉBÁNIATEMPLOM

Uram, benned van életem forrása

A Szűzanya életútja megtanít bennünket arra, hogy befogadjuk Fiát, Jézust, és igent mondjunk neki. Így Jézus által közösségre léphetünk az Atyával.

Mária háromszor vette magához Fia testét, hogy az Atyának ajánlja:

– Az angyali üdvözetkor a Szentlélek által megfoganta Jézus testét, hogy a világra hozhassa;

– A keresztnél a karjába vette, és az Atyának ajánlotta;

– Pünkösöd után az Egyház és minden ember Anyjaként magához vette őt az Eucharisziában.

Minden szentmisén, amikor Krisztust magunkhoz vesszük az Igében és a Szentostyában, meghívást kapunk, hogy részesei legyünk Mária és Fia bensőséges kapcsolatának, és az Úr dicsőségére örök áldozattá váljunk.

1. Befogadni Krisztust Mária igenjével

Mária már egész fiatalon megértette, hogy az Atya azt akarja, hogy minden ember üdvözljön. Tudta, hogy az Úr egyetlen gyermekéről sem feledkezik meg, és hogy mindannyian értékesek vagyunk a szemében. Ezért amikor Gábrriel arkangyal felkérte, hogy Isten Gyermekeit hordozza, Mária felajánlotta magát az Atya akaratának: „*Az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem szavaid szerint.*” Készen állt arra, hogy az Atya akaratára oáltala teljesüljön be. Lisieux-i Szent Teréz szavaival: „*Élő ostya akarok lenni az Úr kezében.*” Amikor áldozáshoz járulunk, engedjük, hogy a magunkhoz vett szent test átformáljon minket, hogy mi magunk is Krisztussá váljunk.

Minden szentmise meghívás arra, hogy befogadjuk őt, hogy a mi testünkben is testet ölthessen. Amint a Szűzanya saját testében hordozta

Jézus testét a Szentlélek által, úgy a mi anyánkként hordoz minket is, és „krisztusi” állapotúvá szül újjá bennünket.

A jel a Magnificat. Amikor Mária ellátogat rokonához, Erzsébethez, ujjong örömeiben. Keresztelő János is örvendezik, amikor Üdvözítőjével, Jézus Krisztussal találkozik. Krisztussal találkozni mindig örömforrás: annak öröme, hogy magunkban nevelhetjük fel Jézust. Keresztelő János két küldetést kapott: hogy örvendezzen a Krisztussal való találkozásnak, és engedje, hogy Jézus egész emberségét betöltse. Ezért mondja élete vége felé: *„Ahhoz, hogy örömöm beteljesedjen, neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem.”* Az örömet a minket szerető Istennel való bensőséges találkozás adja. Innen fakad az öröm, amelyre minden szentmisén meghívást kapunk.

Hitünk útján fontos megtanulnunk ebből a találkozásból élni. Ezért fontos, hogy imaéletünkben emlékeztessük magunkat erre az örömről: azokra a pillanatokra, amikor az öröm egész szívünket elárasztotta, és az Úrral járt Élet útjára tanított minket. Ezért minden szentáldozásban Máriával együtt tör fel szívünkben a hála: *„Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjong üdvözítő Istenemben.”* *„Boldog, aki hitt annak beteljesedésében, amit az Úr mondott neki”* (Lk 1,40).

2. Befogadni Krisztust Máriával a kereszt lábánál állva

A kereszt alatt Szűz Mária hordozza Fia fájdmát, és egyesíti vele közbenjáró imáját. Tudja, hogy Jézus útja az Atya akaratának teljesítése; az Atya pedig azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön. Mária jelenléte a keresztnél arra tanít bennünket, hogyan legyünk „teljesen egyek” Krisztussal, és hogyan vigyük az Atya elé a világ örömeit, szenvedéseit, fájdalmait, reményeit. Isten számára semmi sem idegen, ami emberi, ami az emberi élet része. A megtestesülésben teljesen magára vette emberségünket, a bűnt kivéve, hogy élete átadásával és közbenjárásával embervoltunkat teljes egészében üdvözítse. *„Mindazt, amit magára vett, üdvözítette is.”*

Az Eucharisztia az élet forrása. Az Eucharisziában Krisztussal egyesülve vele együtt járunk közben a világ üdvösségéért, a világ felé pedig az Atya akaratát közvetítjük.

Amikor Mária karjába veszi Fia holttestét, ő maga teljességgel a szeretet áldozatává válik az Atya előtt. Amikor sírba helyezi Jézust, a feltámadás reményében az Atyának adja át őt.

A szenvedés, a halál elhagyatottságában az Úrhoz fordulunk, hitben közbenjárva és remélve a feltámadást. Amikor az Eucharisziában imádkozunk, hálát adunk Urunknak, Jézus Krisztusnak, aki még a halálban is egygé vált az emberrel.

Máriával a kereszttel együtt sírunk, de közben hálát is adunk, amiért a nekünk adott ajándékban a végtelen szeretetet szemlélhetjük.

Az eucharisztikus ima az utolsó vacsora misztériumába visz el bennünket, amikor Jézus közbenjárt és meghalt értünk. Túljuttat bennünket a halálra, hogy részesüljünk a feltámadásban. Ma, amikor Máriához hasonlóan befogadjuk Jézus testét, igyekezzünk jelenléte minden formájában befogadni, de különösen szeretetének teljes önátadását, mely a keresztdozatban nyilvánult meg. Megnyílt oldalából víz és vér ömlött. Ezt a vért és vizet itatjuk fel mi is Máriával és az egyházzal együtt, amikor az Eucharisziából táplálkozunk.

Szűz Mária Krisztus áldozatával egyesülve maga is az Atyának adott áldozattá válik, Fiával egységben. Vele együtt mi is kapcsolódhatunk ehhez az egész emberiségért hozott áldozathoz. Szűz Mária megtanít minket, hogy az Atyának adott áldozattá válhassunk.

3. Befogadni Krisztust, ahogy Szűz Mária fogadta be az első keresztyén közösség Eucharisztia-ünnepésein

Most pedig kövessük a Szűzanyát a Jézus mennybemenetele és a pünkösd közti időben, illetve az első keresztyén nemzedék Eucharisztia-ünnepései során. A hívekkel együtt Mária is „*hűségesen kitartott a kenyértörésben*” (ApCsel 2,42).

Ő, aki „*szűzi méhéből táplálta Isten megtestesült Igéjét*” (II. János Pál, Ecclesia de Eucharistia, 55); „*ő, aki valamiképpen az első »tabernákulum« volt, akiben Isten Fia – emberi szemek számára még láthatatlanul – elfogadta Erzsébet imádását*”; „*...el tudjuk képzelni, mit érzett, amikor Péter, János, Jakab és a többi apostol szájából hallotta az Utolsó Vacsora szavait: »Ez az én testem, mely értetek adatik« (Lk 22,19). Az áldozatul adott és a szentségi jelekben megjelenő test ugyanaz, mint amelyet ő fogant a méhében! Az Eucharisztia vétele Mária számára azt jelentette, hogy újra magába fogadja azt a szívet, mely együtt dobogott az övével, és újra átélte, amit a Kereszt alatt tapasztalt*” (uo., 55–56).

Mi is mindnyájan hallhatjuk, ahogy Krisztus így szól anyjához: „Íme, a te fiad”, hozzánk pedig: „Íme, a te anyád”. Amikor Krisztus gyermekeiként Máriának adja híveit, arra kéri anyját, hogy fogadjon magához minket, bennünket pedig arra hív, hogy engedjük magunkat formázni általa, és fogadjuk el őt kísérőnknek. Mária a mi anyánk és egyben az Egyház anyja, aki minden szentmisén jelen van.

Mária segíteni fog, hogy kitartsunk, amíg örömünk teljességét várjuk: minden szentáldozás után a Magnificat szavait helyezi szánkba.

Zárszó

Amikor a szentáldozásban magunkhoz vesszük Krisztust, egész életünk forrását, anyja, Mária nekünk is ugyanazt mondja, amit a szolgáknak a Kánai menyegzőn: „*Tegyetek meg mindent, amit mond.*” Kérésére a Szűzanya *fiatjával*, vagyis ámennel felelünk.

Ha magunkhoz vesszük Krisztust, és engedjük, hogy anyja a világra hozzon minket, megnövekszik bennünk az isteni öröm, és kitör belőlünk a dicséret: „*Magasztalja lelkem az Urat, és szívem ujjong üdvözítő Istenben.*”